

* * *

Paul Celan

BESEDA O POTI-V-GLOBINO,
ki smo jo prebrali.
Leta, besede od takrat.
Še vedno smo isti.

Veš, prostor je neskončen,
veš, ni ti treba letati,
veš, kar piše v tvojem očesu,
nas pogloblja.

K OBEMA ROKAMA, tu
kjer so mi rasle zvezde, daleč
od vsega neba, blizu
celotnemu nebu:

Kot
da se tukaj bedi! Kot
da se nam odpre svet, sredi
skozi nas.

Ti si,
kjer je tvoje oko, ti si
zgoraj, si
spodaj,
najdem ven.

O ta potujoča prazna
gostoljubna sredina. Ločen,
ti pripadam, ti pripadaš
meni, drug drugemu
pripadajoča, vidiva
skozi:

Isto
naju je
izgubilo,
isto
naju je
pozabilo,
isto
naju je — —